

M.J. Arlidge

De-a șoarecele și pisica

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

ZIUA ÎNTÂI

Capitolul 1

Martha White s-a foit în pat, s-a întors pe-o parte și și-a luat perna în brațe. Fusese prinsă într-o lume de dincolo bizară, între somn și veghe, odihna ei agitată fiind întreruptă de coșmaruri cu legături eșuate și copii pierduți, dar un zgomot de la parter o readuse la realitate. De multe ori o enerva Greg când se întorcea — adidași aruncați zgomotos în hol, ușa frigiderului trântită —, dar astă-seară se bucura de tulburarea asta. Dormea întotdeauna mai bine când știa că soțul ei e acasă.

S-a așezat mai bine și și-a îngropat fața în bumbacul moale, inspirând parfumul de detergent și rugându-se s-o ia somnul — *somnul adevărat*. Era frântă de oboseală, după ce treburile de fiecare zi și copilul îi secătuiseră și ultimele urme de energie. Cu puțin noroc, acum avea să doarmă 1 000 de ani, îmbrățișând bucuroasă uitarea nopții, și o să se trezească înviorată și plină de energie, gata să fie mama care sperase dintotdeauna că *ar putea fi*. Dar evident că asta nu era o variantă. Avea să se trezească în zori, nu putea spera decât la cel mult câteva ore de odihnă decentă înainte s-o cheme datoria.

Din fericire, Greg nu zăbovea în seara asta. Când se întorcea de la antrenament, cu adrenalina gonindu-i prin sânge, uneori mai pierdea vremea la parter, ronțăia ceva, se mai uita la televizor, mai răspundea la e-mailuri. Dar acum îl auzea deja cum încuie ușa și stinge luminile din hol, un sunet care-i reducea întotdeauna nivelul de anxietate și anunța adevăratul început al nopții. Recunoscătoare, a simțit cum o cuprinde un val de dragoste. În pofida neînțelegerilor ocazionale, ea și Greg erau o echipă bună — afectuoși, atenți și întotdeauna grijulii unul cu celălalt. Știa că erau norocoși că se găsiseră și încă și mai norocoși că fuseseră binecuvântați cu un copil fericit și sănătos. Lumea era plină de nefericire, dezamăgire și furie — ei erau cei norocoși.

Somnul o cuprindea repede și a tras leneșă cuvertura de pe partea de pat a lui Greg, scoțând la iveală o fâșie primitoare de cearșaf alb. Ce plăcut o să fie să adoarmă în brațele lui! Ce plăcut e să fie liniștită, chiar și numai pentru câteva ore prețioase! Își simțea trupul îngreunat, era tot mai amorțită și abia și-a dat seama când ușa dormitorului s-a închis încet și apoi când Greg s-a apropiat cu pas măsurat de pat. Dar a simțit cum se lasă salteaua când s-a urcat lângă ea în pat și s-a tras cu spatele spre el, așteptând să-i simtă trupul cuprinzând-o în brațe. Oare exista ceva mai bun de-atât în viață?

Totuși, spre surprinderea ei, nu s-a întâmplat nimic. Era aproape adormită, învinsă de oboseala atotputernică, și totuși și-a dat seama de lipsa contactului, de absența trupului muscular al lui Greg. De ce întârzia? Ce făcea? În năuceala ei, Martha și-a dat seama de ceva. Salteaua se lăsase mai mult ca de obicei, presată de o greutate neașteptat de mare, iar trupul său aluneca implacabil

spre ea. Și, chiar în timp ce era cuprinsă de confuzie, a mai observat ceva — un miros. O mireasmă nefamiliară, intensă, de mosc, ca un aftershave...

A deschis larg ochii, cu inima bătând nebunește. S-a panicat și a încercat să se întoarcă, să țipe. Dar înainte să apuce, o mână i-a apăsat cu putere gura și i-a înăbușit urletul.

Capitolul 2

Un țipăt ascuțit a sfâșiat aerul, apoi cauciucul a mușcat din asfalt și motocicleta a țâșnit, vuind în timp ce se îndepărta de locul crimei. În doar câteva clipe, barca sechestrată rămăsese doar o așchie în oglinzile retrovizoare ale detectivului-inspector Helen Grace, în timp ce motocicleta ei Kawasaki Ninja o ducea departe de docurile din Southampton. Fusese o seară cu succese, dar acum voia să fie cât mai departe.

Era o noapte de ianuarie geroasă, iar cele două sensuri de pe Millbrook Road erau învăluite în ceață. În doar câteva clipe, Helen s-a trezit la sensul giratoriu de la Tebourba Way și, aplecându-se spre dreapta, a schimbat direcția, s-a înclinat și s-a îndreptat în viteză spre centru prin ceața densă. Într-un fel, condițiile astea erau plăcute — în ceață poți să fii anonim, ferit, poți să-ți ascunzi secretele. Dar altfel erau alarmante, pentru că era imposibil să-ți dai seama cine ar putea pândi în giulgiul umed, dulceag.

Helen a rămas aplecată peste ghidon, cu ochii căutând — *anticipând* — pericolul. A ajuns fără incidente pe Winchester Road și curând mergea prin inima acestui

oraș complex și degradat. Acum i se deschideau mai multe variante, o gamă de trasee către casă, iar alegerea unuia părea foarte periculoasă. Helen se hotăra întotdeauna la întâmplare, având o singură regulă — să nu folosească același traseu două zile la rând. Probabil că era excesiv de prudentă, dar nu era dispusă să riște — cel puțin, nu când avea deasupra capului o condamnare la moarte.

Era cunoscută la Southampton Central pentru că-și încheia cu succes cazurile, dar ultima ei anchetă se terminase prost. Da, pusese capăt seriei de crime, dezlegând misterul din spatele unor asasinate năucitoare, dar autorul scăpase și jurase să se răzbune pe Helen trimițându-i în cale un ucigaș anonim, într-un moment ales *de el*. Trecuseră patru luni de la amenințarea înspăimântătoare, patru luni în care Helen abia dacă dormise.

Știa că era speriată și tresărea din orice, dar era imposibil să nu-ți fie teamă dacă te gândeai cât de departe putea ajunge Blythe. Psihiatru și terapeut specializat în tratarea dependențelor, Blythe avea materiale compromițătoare despre zeci de localnici — soți, soții, mame sau tați care îi făcuseră mărturisiri, crezând că păcatele, obsesiile, dependențele lor vor rămâne confidentiale. Blythe alesese să folosească informațiile împotriva lor, forțându-și pacienții să comită crime pentru simpla lui plăcere și, deși domnia terorii pe care o instaurase încetase, mai avea un asasinat în plan.

Rămânând atentă să vadă dacă apar alți motocicliști sau șoferi care să meargă în paralel cu ea, Helen a virat brusc, tăind fața unei mașini, ca s-o ia în viteză pe Bentham Street. Așa era întotdeauna drumul spre casă — neregulat, capricios, improvizat. Dacă nu-și putea prezice

nici ea traseul, spera că nici vreun potențial asasin n-ar reuși. Era extenuant să trăiești așteptând permanent o moarte violentă, însă Helen nu vedea altă cale. Pentru că deși eul ei logic îi cerea să nu mai vadă fantome în orice umbră, partea ei instinctuală rămânea veșnic în alertă, privindu-i cu suspiciune până și pe agenții de la narcotice care participaseră la raidul din seara asta și considerând o sursă de îngrijorare orice om pentru care nu putea garanta personal. Ținând cont de trecutul ei pestriț, lista de aliați de bună-credință era foarte scurtă, de unde și starea ei veșnică de alertă.

Acum era pe Firth Street și se îndrepta spre apartamentul ei. O parte din ea tânjea să se întoarcă acasă, între pereții familiari, dar o alta era tentată să meargă mai departe — să conducă pe șoseaua paralelă cu țărmlul sau chiar spre nord, pe M25, unde putea să facă slalom prin trafic, să fie permanent cu un pas înaintea destinului. Era o nebunie, dar în ultima vreme nu se simțise niciodată mai în siguranță decât atunci când gonea pe străzile libere. Se gândea că era mai greu să lovești o țintă în mișcare.

Poate că într-o bună zi o să se termine. Poate că Agenția națională pentru criminalitate sau Interpolul o să pună mâna pe Blythe și o să-l rețină în sfârșit pe cel care o chinuia. Dar până atunci, paranoia și suspiciunile erau dezlănțuite, iar coșmarul părea fără sfârșit.

Capitolul 3

Martha ținea ochii închiși, rugându-se să se termine chinul.

Atacatorul îi ordonase să se întindă pe burtă în pat, iar ea nu îndrăznise să se opună, nici chiar când îi îndesase o cârpă murdară în gură și-i răsucise brațele la spate, legându-i încheieturile. După doar câteva clipe, îi simțise degetele căutându-le pe ale ei și, pentru un moment derutant, se gândise că încerca s-o țină de mână. Dar apoi simțise cum îi smucește cu putere verigheta și-și dăduse seama ce intenții avea. A urmat curând și inelul de logodnă, ambele smulse fără menajamente, în ciuda rezistenței articulației inelarului. Apoi agresorul se liniștise, ridicându-se și îndepărtându-se.

Inițial, Martha fusese prea șocată ca să reacționeze, dar confuzia și alarma se transformau acum în furie. Era casa *ei*, dormitorul *ei*, inelele *ei* — mementouri prețuite care reflectau angajamentul ei față de Greg, dar și logodna lor din Hawaii și nunta din Beaulieu. Cum îndrăzneă să-i smulgă inelele de parcă ar fi fost simple zorzoane, bucăți de metal și piatră care să fie vândute pentru câteva bancnote, fără urmă de căldură? Ce fel de bătăran era?

Chiar acum, îl auzea scotocind prin cutia ei de bijuterii, servindu-se din darurile și achizițiile făcute într-o viață întreagă, ca să nu mai vorbim despre moștenirile de la mama sa, înainte de moartea ei prematură.

Calmează-te, Martha. Calmează-te.

Cuvintele îi răsăriseră în minte nechemate, dar binevenite. Da, jumătate din ea voia să urle, să-și smucească legăturile, să-și țipe revolta, dar partea mai înțeleaptă îi recomanda prudență și-i amintea care era miza. În minte i-a apărut pe neașteptate imaginea lui Bailey, iar revolta s-a risipit pe loc, înlocuită de îngrijorarea pentru copil. Câtă vreme și ea, și fetița rămăneau nevătămate când se încheia atacul ăsta cumplit, ce mai conta dacă pierdea câteva bijuterii? Acum se simțea ca o proastă fiindcă-și făcuse griji pentru lucruri care puteau fi înlocuite, poate chiar recuperate. Carnea și sângele erau cele care contau.

Trebuia să nu scoată niciun sunet și să stea liniștită. Să facă tot ce i se spune, apoi să aștepte neajutorată, dar ușurată, întoarcerea lui Greg. Chiar când se gândea la asta, furia și-a croit drum în gândurile ei — de ce *nu* era Greg aici să le apere? —, dar a alungat rapid acuzațiile neproductive. Nu era vina lui. Singura persoană vinovată era intrusul violent care se fâțâia acum prin casa lor.

Atacatorul terminase de scotocit prin comodă și acum se lăsase din nou liniștea. Martha nu îndrăznea să se uite, abia avea curaj să respire, așteptându-l pe hoț să iasă din cameră și să pornească pe coridor. Și-a încordat auzul să audă momentul în care pleacă, dar, spre spaima ei, se îndreptase din nou spre pat și se așezase pe saltea. Instinctiv, Martha și-a tras genunchii în sus și i-a lipit unul de altul. O stăpânea groaza — simțea că

rămâne fără suflare și era amețită, cu lacrimi în ochi. Să fi fost furtul ăla dezagreabil doar o primă insultă, prima parte a unei violări dezgustătoare a vieții și a fericii ei? Brusc, și-a dat seama că trebuia să se deplaseze și s-a tras într-o parte, încercând să se arunce de pe pat. Abia își mișcase corpul totuși, înainte să simtă pe spate o mână grea care o apăsa pe saltea. Martha tot s-a zbătut, încercând cu disperare să se elibereze, însă apăsarea atacatorului era nemiloasă, iar greutatea brațului lui o lipea cu totul de pat. Se aștepta din clipă în clipă să-i simtă mâinile aspre sfâșiindu-i hainele, pielea, dar spre surprinderea ei nu s-a întâmplat nimic. Parcă bărbatul ar fi stat acolo fără să facă nimic, doar uitându-se la ea. Îi simțea privirea străpungând-o, de parcă ar fi stat întinși în pat ca un cuplu bizar...

Iar acum, brusc, perfect clar, Martha a știut *exact* ce se petrecea. A știut că situația era și mai gravă decât își imaginase la început. Era judecata. Cea spre care se îndreptaseră inexorabil evenimentele din ultimii doi ani. A deschis ochii și s-a întins să-și vadă atacatorul, hotărâtă să se milogească pentru viața ei, în ciuda cârpei îngrozitoare din gură, care o sufoca. Dar a fost împinsă iar în jos, inamicul nu voia s-o privească în ochi.

Disperată, s-a uitat prin cameră, căutând un mijloc de salvare. Privirile i-au fost atrase de oglinda de pe ușa șifonierului, care-i oferea o vedere parțială asupra călăului ei. Era învăluit în umbră, sinistru și nedeslușit, dar chiar și așa știa că el e, știa de ce-a venit. Fixându-și privirea în oglindă, Martha a încercat să-și dea seama despre ce era vorba, căutând în semiîntuneric, în timp ce inima îi bătea îngrozită. În sfârșit, a văzut: lama unei securi care sclipea în lumina dinspre palier.

A încremenit, apoi, cu o izbucnire bruscă de energie, a urlat, a țipat din toți rărunchii, chiar în timp ce cărpa umedă îi aluneca pe trahee. Era dureros, sufocant și până la urmă inutil — înainte ca urletul ei mut să se stingă, atacatorul a lovit, coborând cu forță securea pe ceafa ei.

Capitolul 4

Nimic nu se clintea, nimic nu se mișca. Afară se auzea vântul neiertător, care zgâlțâia ferestrele și clătina cutiile de scrisori. Dar în casă domnea o liniște mormântală.

Detectivul-sergent Charlie Brooks a stins luminile și a urcat la etaj, cu grijă să evite a șaptea treaptă, care protesta întotdeauna zgomotos, pentru că nu voia să-și deranjeze fetele adormite. Jessica și Orla erau o belea și în cele mai bune zile, dar astă-seară fuseseră deosebit de dificile — se ciorovăiseră, plânseseră, fuseseră obraznice, iar când adormiseră în cele din urmă, Charlie era complet extenuată. În seara asta ar fi trebuit să citească împreună cu Jessica, fetița mai mare, dar nu fusese în stare, așa că preferase să adauge o notă fictivă în jurnalul de lectură și optase pentru un pahar de vin. Sauvignonul blanc sec fusese înviorător, dar n-o scăpase de nodul încordat din stomac. Pentru așa ceva, alcoolul nu era suficient.

Când a ajuns în capul scării, Charlie s-a strecurat pe palier până în dormitorul principal. Mâna i s-a dus instinctiv spre întrerupător, dar apoi a retras-o. În seara asta nu voia să vadă strălucirea puternică luminând patul ordonat și gol, a preferat confortul întunericului. Prefera

tot mai mult așa, de multe ori se dezbrăca în beznă, să nu atragă atenția asupra siluetei sale de după naștere; înainte era îngrijită și suplă, acum se simțea greoaie și neatrăgătoare. La început o făcuse ca să-și ascundă forma de partenerul ei Steve, acum o făcea și pentru ea, dar nu se simțea mult mai bine.

S-a așezat pe pat sorbind din vin și și-a scos telefonul din buzunar. S-a uitat printre apelurile recente și, după ce a ezitat o clipă, a apăsat pe APEL. A simțit imediat cum i se strânge nodul din stomac. Știa că era proastă, ba chiar un pic nebună, dar voia să stea de vorbă cu el, să se lase liniștită de vocea lui plăcută și blândă. Dar, previzibil, a intrat mesageria vocală.

— Bună, sunt Steve. Lasă un mesaj!

Charlie a închis și a aruncat telefonul pe pat. Încă o noapte singură, încă o noapte întrebându-se pe unde o fi el. De fiecare dată când întreba, Steve dădea vina pe muncă și spunea că trebuie să rămână până târziu la atelier, însă de unde apăruse toată munca asta, valul ăsta de reparații de mașini? Ce era atât de urgent că trebuia să stea nopți în șir departe de casă? O înfuria și o umplea de resentimente. Dar mai mult decât atât, o spe-ria. Curând avea să fie aniversarea lor — un eveniment de care Steve făcea mare caz de obicei —, însă anul ăsta abia dacă scosese o vorbă. Parcă nu l-ar mai fi interesat, parcă nu i-ar mai fi *păsat*.

S-a ridicat, s-a dus la fereastră și a tras perdeaua. Vântul se liniștise și strada întunecată era lipsită de viață și rece, incremenită în timp. Își dorea ceva activitate care s-o distragă — un cuplu îmbrățișându-se în timp ce trecea grăbit, cineva care-și plimba câinele sfi-dând dezlănțuirea naturii, chiar și Steve grăbindu-se spre

casă —, dar nu era nimic, nicio mișcare. A simțit un val de emoție, nefericire ascunsă în panică, pe care a încercat s-o înăbușe. Nu trebuia să fie paranoică, să-și lase anxietatea s-o cuprindă cu totul. Putea în schimb să se adune și să găsească de făcut ceva productiv — erau o mulțime de cazuri de actualizat și o grămadă de treburi prin casă care-o așteptau —, totuși, cu toate bunele ei intenții, și-a dat seama că nu se poate mișca. Era copleșită de nesiguranță, de teamă și, cu toate că știa că își face rău singură, a rămas nemișcată, uitându-se în noapte, pierdută în beznă.